

KATHARENROUTE GR 107

LE CHEMIN DES BONSHOMMES

Jan Ludvig

Route

De GR107 loopt van Montferrier in het zuiden van Frankrijk dwars door de Pyreneeën naar het heiligdom Queralt in Spanje. Totaal goed voor een 200-tal kilometer.

Aangezien geen van beide plaatsen met het openbaar vervoer bereikbaar zijn, hebben wij aan het begin van de tocht het parcours Foix-Montferrier toegevoegd en aan het eind Queralt-Berga.

Er bestaan ook varianten om deze route te paard of met de MTB de af te leggen.

De GR 107 wordt ook wel de “Katharenroute”, de “Chemin des Bonshommes” of de “Cami dels Bons Homes” genoemd.

Geschiedenis

Rond de jaren 1000 kwam er een tweestrijd in de westerse kerk tussen fundamentalisten en de hervormingsgezinde adel rond Toulouse die zich “Bonshommes” of “Goede Christenen” noemden. Weldra begon de kerk een ware kruistocht tegen de nieuwe christenen. De inquisitie werd ingesteld en niets of niemand werd nog ontzien. Ingevolge deze repressie trokken meer en meer mensen naar onherbergzame streken. Zo werd het kasteel van Montségur één van de laatste toevluchtsoorden.

Ook deze burcht werd ingenomen in 1244. De laatste “Bonshommes” werden verder verdreven naar het Catalaanse Bergueda, de Alt Urgell et Solsones.

Onze tocht

Maandag 12 juli 2010

- Van : Thuis
- Naar : Foix
- Duur : 16 u

Om 4u30 loopt de wekker af. Alle spullen bijeenrapen en naar Brussel Zuid waar Ludwig en Jan elkaar ontmoeten. Wij nemen de Thalys naar Parijs. Normaal doet deze er anderhalf uur over.

Vandaag echter niet. Even voor Parijs breekt er een warmteonweer los en een blikseminslag op het Franse spoorwegnet doet de TGV gedurende 2 uur zo goed als stilstaan.

Wij missen onze overstap naar Toulouse en moeten nu 4 uur wachten op de volgende trein.

Tijd zat om de mooie benen van de meisjes te bewonderen in het park, op een terrasje en.... in de Moulin Rouge

Dinsdag 13 juli 2010

- Van : Foix 370 m
- Naar : Montferrier 880 m
- Duur : 10 uur

Camping afrekenen, wat inkopen doen en om 9u30 starten wij de tocht in Foix (370m). Het weer is warm en vochtig. Hitte, dorst, drinken en zweten zullen de volgende dagen ons lot zijn. Maar er zijn ook massa's bloemen, vlinders en mooie dorpjes... Het pad gaat meteen omhoog door het kalksteen voorgebergte naar Col de Touron (851m) en verder naar Pas Du Falcou (930m).

We gaan door bossen, helling op en helling af, maar meer op dan af en door feeëriekke dorpjes.

We passeren heel wat lage struiken met doornen maar we kennen de naam van het gewas niet.

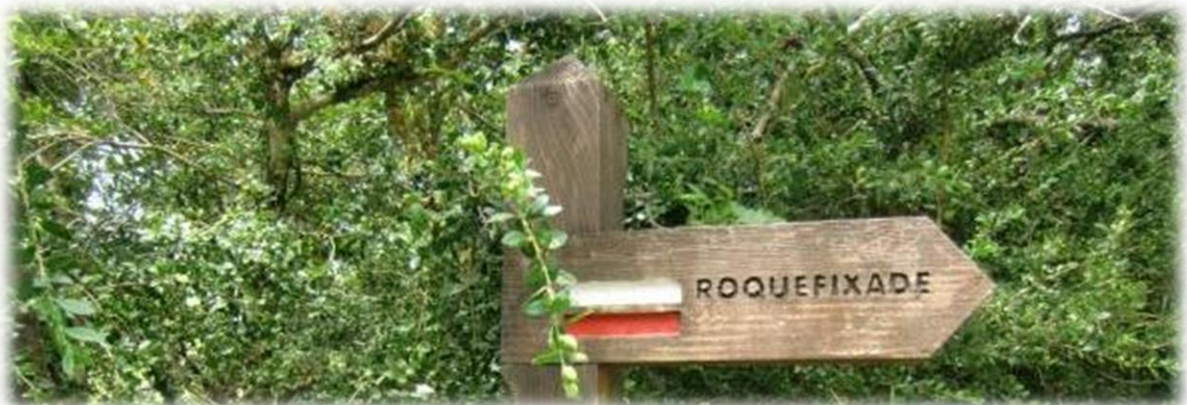

Buxus groeit hier weelderig in het wild. Het zijn soms metershoge struiken. Het hout van buxus wordt palmhout genoemd. Uit het hout worden onder andere castagnetten en blokfluiten gemaakt maar wordt ook gebruikt voor de staven in rondsels van windmolens.

Na een goede 3u30 vervolgen wij naar RoqueFixade, een bergdorpje dat slechts 150 inwoners telt.

Lelies groeien hier in het wild en zijn beschermd.

Roquefixade betekent “gebarsten rots”. Bovenop deze rots staan nog de restanten van het kasteel uit de 13de en 14de eeuw en is innig verbonden met de geschiedenis van de katharen. Het werd gebruikt als toevluchtsoord en als weerstandnest door de katharen

Op de ruïne prijkt de kathaarse vlag. De ruïne kan bezocht worden en trekt veel volk omdat men er een uitzicht heeft tot in Foix. Juist voor de gespleten rots komen we een wandelende vader met zijn dochter tegen. We raken aan de praat en de vader beweert nog een echte afstammeling van een kathaar te zijn. Zijn dochter is zo vriendelijk om van ons een foto te maken.

Je suis un
vrai cathare

Ik ben een echte
katharien (*)

Ik ben een echte
pyreneaan (**)

(*) persoon die lijdt aan cataract

(**) persoon met veel pieren in de neus

Bij de afdaling komen we de eerste koeien tegen en is er meer water. Hier sprak Ludwig “Daas” de legendarische woorden : “Les amis des mes amis sont mes amis”. En daar kwamen de steekvliegen met tientallen tegelijk op ons afgevlogen. Onze vermoeiende strijd tegen dit ongedierte zou twee volle dagen duren tot er geen spoor van Leffe in Ludwig zijn bloed meer te bespeuren viel. Naar het schijnt passeer je hier best één maand later op het seizoen.

Ons eerste en één van de weinige terrassen overdag.

Nog een echte Romeinse weg. De klassieke kasseien van Parijs-Roubaix zijn er niets tegen.

We kamperen op een camping, doen er inkopen in het dorp en gaan uit eten in het enige restaurant van het dorp.

De frieten zijn zwart verbrand. Volgens de kok komt dit doordat er nieuw vet is gebruikt. Wij vragen en krijgen andere frieten. Deze zien er nu minder zwart uit maar zijn nog rauw van binnen. We vermoeden dat de kok de frieten gewoon bakt in een pan. Friten bakken moeten ze hier blijkbaar nog leren.

Woensdag 14 juli 2010

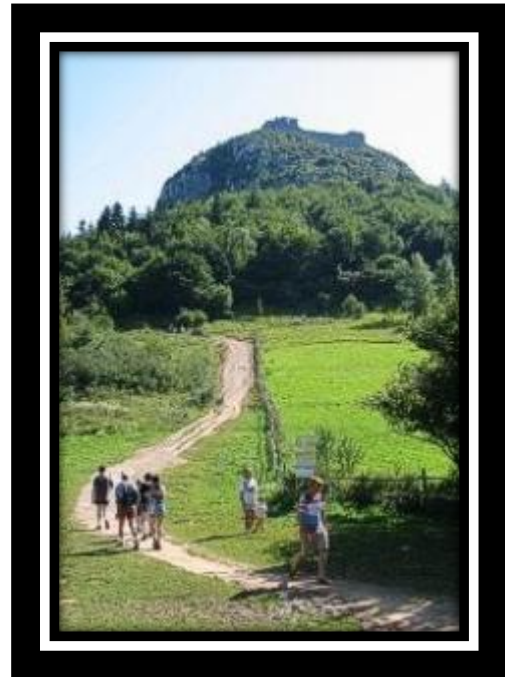
- Van : Montferrier 880 m
- Naar : Comus 1.166 m
- Duur : 7 u

Om 7 uur staan wij reeds aan het plaatselijk winkeltje voor een croissant als ontbijt en een brood om mee te nemen. De lucht is blauw met wat hoge bewolking en het wordt vlug warm.

Wij stijgen naar de Col de Ségula en na anderhalf uur zijn wij in Montségur (920m), het officiële beginpunt van de GR107.

Montségur... het is een magische naam geworden tot ver buiten de Franse grenzen. Wie zich aan de katharen interesseert heeft een bezoek aan deze citadel zeker op zijn programma staan. Maar ook voor de toerist zonder historische interesse is Montségur eigenlijk een must. De plek is van zo'n verbijsterende woeste schoonheid dat je er hoe dan ook stil van wordt. Wil je iets van de mysterieuze sfeer meepikken, lees dan de roman van Valère Depauw, "Op weg naar Montségur". Gedurende lange jaren was hier het geestelijk centrum van de religie

gevestigd. In het begin van de dertiende eeuw werd Montségur door Raymond de Péreille heropgebouwd op uitdrukkelijke vraag van de kathaarse geestelijkheid.

Daar ligt precies het verschil met de andere burchten. Montségur was niet de belangrijkste van de "kathaarse burchten", het was de enige. Bij de anderen ging het veelal om heren met uitgesproken kathaarse sympathieën die onderdak en bescherming boden aan de ketters.

Alleen Montségur was een échte kathaarse burcht. Daarvoor was de ligging uitstekend gekozen. De burcht is van op kilometers afstand zichtbaar, een baken voor pelgrims en een hart onder de riem voor de verdrukte gelovigen tijdens de moeilijke jaren.

Bovendien gold de plaats als onneembaar. Nu zijn er wel meer steden en vestingen die als onneembaar golden binnen de kortste keren gevallen. Maar het feit dat Montségur is kunnen blijven functioneren tot 1244, terwijl het dan al dertig jaar midden in vijandelijk gebied lag is toch wel veelzeggend...

Het is voortdurend stijgen en dalen naar Pelail (605m). Wij hebben geen 5 minuten stilgestaan en toch zijn we na 3u30 slechts 5km opgeschoten. Aan dit tempo zal onze tocht 20 dagen duren...Het is snikheet en de dazen (een soort vlieg met lange tanden) doen zich te goed aan

ons bloed. Gelukkig hebben we zicht op het roodbruin en zwart van ijzer- en mangaanhoudende kale rotsen met wanden van honderden meters hoogte.

Af en toe steken we een brugje over maar de bergrivier staat kurkdroog, er groeit zelfs onkruid in.

Er volgt nu een lange tocht over asfalt, een steile klim door de Gorges de la Frau en weer een lang stuk verharde weg tot Comus (1166m).

In de bergdorpjes die we aandoen zien we her en der de kathaarse vlag. De Cathalaanse vlag heeft dezelfde tekening doch zonder bolletjes, dus enkel een kruis.

Om 14u leggen wij het bijtje erbij neer en zetten de tent op naast de plaatselijke gîte “Le Silence du Midi” uitgebaat door de Vlaamse Ellen en Gunther die de plaatselijke school omgebouwd hebben tot gîte. Ze hebben er vier jaar aan gewerkt en baten nu al vijf jaar fulltime de gîte uit. Ze hebben ook onderdak voor ezels. We worden door Ellen en Gunther goed opgevangen en krijgen er heel wat uitleg over de omgeving.

Door de overvloedige aanwezigheid van de steekvliegen hebben we, ondanks de hitte, onze lange broek aangetrokken en twee shirts. Maar de insecten trekken zich hier niets van aan en steken door de kleding heen. De broek van Ludwig ligt te drogen op het terras. Het bovenste gedeelte van de broek is nat van het zweet. Op een bepaald ogenblik gaat Jan naar de tent en stelt tot zijn grote verbazing vast dat alle haringen van onze tent en van de andere tenten verdwenen zijn. Er verblijft blijkbaar een autistisch jongetje in de gîte die er niets beter op gevonden heeft dan de haringen uit te trekken en deze in het hoge gras weg te gooien. Slimme Jan spreekt het zootje aan van de gîte en vraagt het jongetje om de haringen te zoeken. Per gevonden haring krijgt het jongetje een snoepje. En binnen de kortste keren waren alle haringen

terug gevonden (dachten wij). Enkele dagen later, bij het naderen van een storm, hebben we dan toch vastgesteld dat er drie haringen ontbreken.

Er is niet alleen een gîte, verschillende chalets en een camping maar ook een heuse yourt.

De rug van Ludwig staat vol beten. De beestjes kruipen zelfs achter de rugzak. Op de buik van Ludwig staan er nog meer beten doch Ludwig vindt een foto van zijn naakte voorkant minder fotogeniek met dat uitstekende buikje.....

Een oldtimer met zonnepaneel.

Voor we omstreeks 20.00 uur gaan slapen gaan we ons eerst wat benevelen in de gîte. Er is ook een Nederlander aanwezig die we vandaag voorbij gestoken hebben. De Nederlander heet Anne Jan maar dat hebben we 's anderendaags maar vernomen. Anne Jan zegt dat hij morgen al om 07.00 uur zal vertrekken en geen ontbijt zal nemen in de gîte. Wij zeggen tegen Anne Jan dat wij wel gaan ontbijten maar dat hij geen moeite moet doen, dat we hem toch zullen inhalen. Dat zal best wel zijn zegt hij maar zijn twinkelende oogjes doen ons vermoeden dat hij iets van plan is.

Ellen doet de keuken en bakt heerlijke frietjes. Wijzelf hebben kebab met frieten gegeten doch men kan er ook typische Vlaamse gerechten krijgen zoals stoofvlees bereid met bier.

Donderdag 15 juli 2010

- Van : Comus 1.166 m
- Naar : cabane du Resse de Bas 1.300 m
- Duur : 11 u

Onze Friese buur Anne-Jan rommelt al om 4u30 aan zijn tent. Wij wachten tot 6 uur om op te staan, gaan ontbijten in de gîte en om 7u zijn wij op stap. Het is licht bewolkt, fris en er hangen veel mistlierten. Wij gaan nu snel vooruit en na 2 uur zijn wij bij Anne-Jan en wat verder bij twee Spaanse Katharen. Anne Jan heeft veel tijd verspild bij het zoeken naar de wit-rode tekens in de duisternis. Vandaar dat we hem zo vlug ingehaald hebben.

Vanaf nu moeten wij maar af en toe nog eens “dazen meppen”. Wij gaan over de Col de Balaguès (1669m) en om 13u zijn wij reeds aan onze eindbestemming Sorgeat (1064m). Er is geen bar, de winkel is gesloten wegens omstandigheden en wij zijn nog fris. Dus besluiten wij verder te gaan. Hier nemen we afscheid van Anne Jan die een lift krijgt naar de camping van de campinguitbaatster die toevallig in het dorp was.

Eerst afdalen naar Orgeix (823m) en dan omhoog richting Col de Joux tot 18u.

Plots komt er mist opzetten.....

Als we in Sorgeat vertrekken worden wij vergezeld door twee honden. Na enkele kilometers houdt één hond het voor bekeken en keert op zijn stappen terug, doch de andere blijft ons halsstarrig volgen. We zetten deze af in het gemeentehuis van Ascou.

Zoveel wegwijzers en
allemaal in het Frans

Die gaat toch
mijn pad niet
kruisen zeker?

Ik zal mijnen achterkant
eens laten zien zie.

We trekken door een mooi bos. De bomen worden versierd met slierten mos, een streling voor het oog. Het lijkt wel of we in een sprookjesbos verzeild zijn geraakt.

We komen in een streek waar zich veel zwavelbronnen bevinden. Lepra- en reumapatiënten vonden vroeger verlichting bij het nemen van een zwavelbad. Momenteel zou men er acné kunnen mee genezen. Maar een voetbad in een zwavelbad zou ook deugd doen.

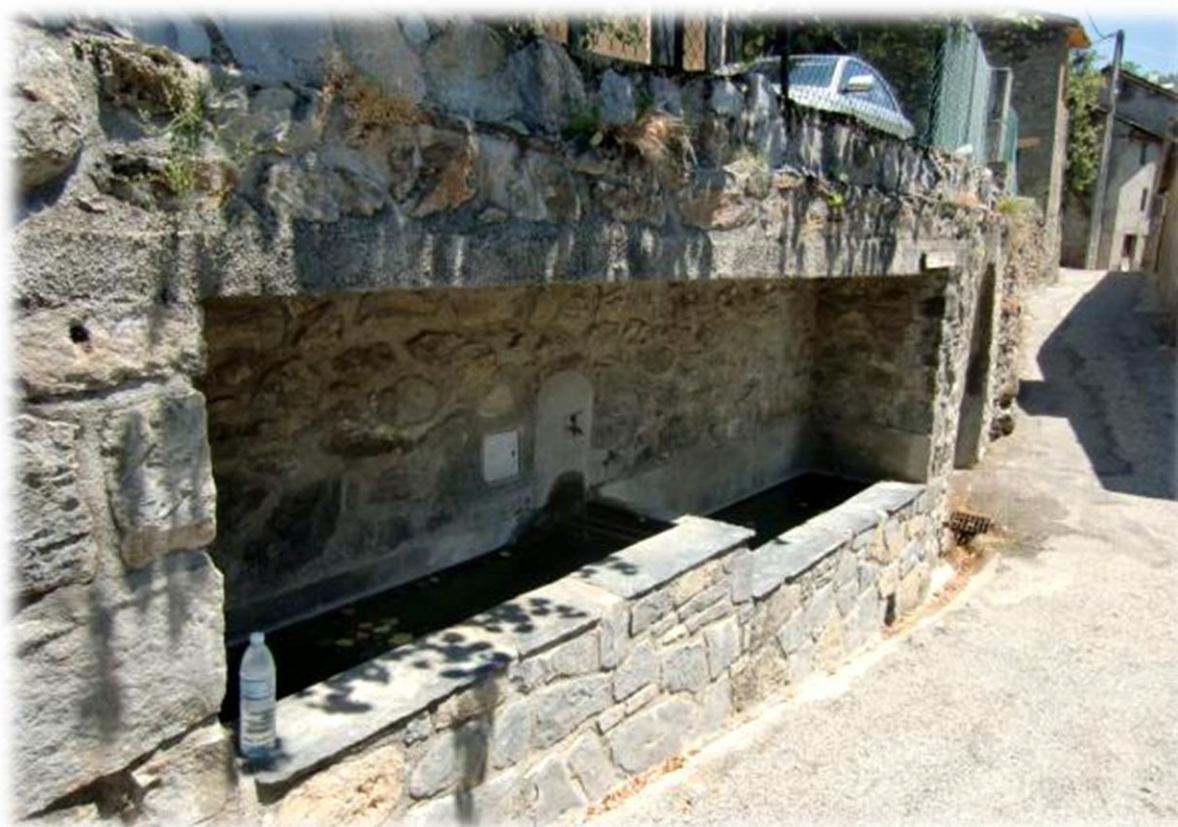

We komen in een gebied met metershoge varens. We blijven nu dicht bij elkaar om elkaar niet uit het oog te verliezen.

Alle bronnen die we tegenkomen bevatten drinkbaar water. Soms hangt er naast de bron ook een attest met de datum van controle en een lijst met de mineralen die het water bevat. Voor de wandelaars zijn deze bronnen een must. Bij warm weer hebben we 5 tot 6 liter water per dag nodig. Ici le Pastis ne coule qu'à partir de midi.

Hierboven zie je de hond die ons al een tijdje vergezeld, juist voor we hem afleveren in het gemeentehuis.

